

Hírlével

2007. január X. évfolyam 1.

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének időszakos kiadványa

A kiadvány térítésmentes, sokszorosítható

Emberségről példát, vitézségről formát adtak...

Gondolatok a Magyar Kultúra Napján

Köszöntjük a katonairokat, festőket, szobrászokat: a művészeket, és természetesen a kultúra „társadalmi” munkáit! Erről szól a BEOSZ Hírlével különszáma. A szerkesztő bizottság felkérésének teszek eleget akkor, amikor pár szavas bevezető-köszöntőt írom. Vagy legalábbis ebből az alkalomból megpróbálok alkalomhoz illő módon szólni az olvasókhhoz.

Nézzék a BEOSZ jelképét, benne a könyvre és kardra koncentráljanak. És ugorjunk vissza a történelmünkben úgy az 1500-as évekig. A középkori magyar állam bukása a magyarságot különlegesen nehéz feladat elé állította. Mohács után megszűnt az egységes állam, a magyar nyelvet a három részre szakadt országban ezután még oly sokáig legtudatosabban csak a költők, katonák és a papok ápolták. Az ország

csonkulása az egész nemzet traumája lett, a maradékot pedig meg kellett védeni. A védelmezők a katonák. Így lettek a papok mellett a nyelv művészei a kard emberei, akik ha kellett életüket áldozták a hazáért. Ez a magyarázata annak a ritkán méltatott különlegességnek, hogy a magyar irodalom ügyét az ország függetlenségének elnyeréséig nagyrészt a katonák képviselték.

A magyar felvilágosodás nagyjai – Batsányi, Kazinczy és Kármán kivételével – mind katonák és papok voltak!

A világirodalmi rangú költő katonák sorsát Balassai Bálint nyitja meg. (Ezért szép a Balassi Bálint Bajtársi Egyesületnek a névválasztása!) Sok nyelven beszélő és olvasó, művelt katona volt. A nyelv táplálta nemzeti öntudat, önérzet képviselői a katonák, akik: „Emberségről példát, vitézségről

formát/mindeneknek ők adnak.” Zrínyi Miklós a sikeres hadvezér, akinek a szerelmi költészete is jelentős és emlékében ott tündököl a magyar mítosz. Aztán a sok névtelen katona, akik Thököly és Rákóczi kurucaként Zrínyi gondolatait fűzik tovább, őrzik meg nekünk, plebejusí indulattal, az ősi színhagyomány fordulatait követve.

1735 táján báró Amadé László huszárcapitány Itáliában állomásozva kezdett verselgetni. Egyik éneklésre szánt költeményében a katonaéletet dicsőíti, és teszi ezt oly sikerrel, hogy megzenésítik azt többen is. Arany János is felfigyel rá, Kodály Zoltán pedig be is építi azt „Háry János” című daljátékába.

(Folytatás a 3. oldalon)

Készült a Nemzeti Civil Alapprogram támogatásával

A Szentendrei Kossuth Lajos Nyugdíjas Klub a közelgő karácsonyi ünnepek jegyében

„Adventi hangversenyt” és ünnepi vacsorát rendezett a klub tagsága részére.

Műsort adott a klub harmincöt tagú „Ezüstfény” művészeti csoportja Déri György karnagy vezetésével. Őket a Szentendrei Kiképző Központ Fúvós zenekarának műsora követte.

Népszerű lett az „Ezüstfény”

A Dalmady Zoltán zászlós által vezetett zenekar immár

harmadik alkalommal lép fel közös műsorban a Nyugdíjas Klub művészeti csoportjával.

Koncz János nyá. ezredes, klubelnök köszöntőjét követően került sor az ünnepi vacsorára, amelyet szentendrei vállalkozók adományaiból készítettek. Ezúton is megköszönik Nagy György, Horváth László és Dicső Zoltán szentendrei vállalkozók felajánlásait.

A 2006-os év azonban nem ért véget számukra. December 26-án az együttes nagyszerű karácsonyi műsorral köszöntötte a város idős polgárait.

A művészeti csoport most a székesfehérvári fellépésre készül, a nyugdíjas klub megalakulásának 40. évfordulójára. Az ünnepi műsorra s szentendreieket kérték fel.

Lazításra azonban nincs idő, mert közeleg a BEOSZ évnyitó rendezvénye.

Bemutatkozik Várkonyi Gábor katonafestő

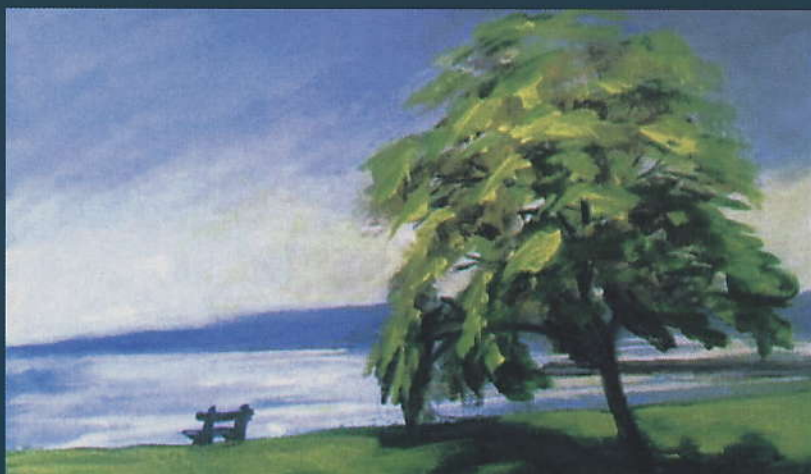
1947-ben születtem Budapesten. Katonai főiskolát végeztem, 30 éven át hivatásos katonaként szolgáltam. Székesfehérváron élek, tíz évvel ezelőtt, nyugállományba helyezésemet követően itt kezdtem el festeni. Szakörökben, nyári alkotótáborokban igyekeztem a rajzolás, festés titkait elsajátítani.

Először 2001-ben vettem a bátorságot, hogy képeimet önálló kiállításon tárjam a közönség elé. Barátaim, ismerőseim elismerő véleménye és kritikája segítette további munkámat, melynek eredményeként a következő években újabb csoportos és egyéni kiállításokon szerepeltem alkotása-

immal. Székesfehérvár, Pomáz, Budapest, Szentendre jelentettek számomra fontos állomásokat, 2005-ben pedig az olaszországi Scaldasole vált első külföldi bemutatkozásom színhelyévé.

Három éve tagja vagyok az Országos Képző- és Iparművészeti Társaságnak, valamint a Honvéd Kulturális Egyesületnek, idén pedig csatlakoztam a Tolna megyei „Bárka Művészeti Szalon” alkotó közösségéhez.

A körülöttünk lévő világ változottsága, szépsége vágyat ébresztett bennem mindennek képi ábrázolására. Nagy kihívásnak tekintem a valóság visszatükrözését, meglátni és lát-

tatni a szabályos és szabálytalan formákat, a változó fényeket, a szépség megjelenését életünkben. Így lesz témává egy megragadó hangulatú falusi utca, egy zöldellő vagy éppen más színekben játszó domboldal.

Számomra az alkotás, a maga nehézségeivel együtt is nagy öröm. Ez a jó érzés csak fokozódik bennem, ha azt látom, hogy a munkám révén másoknak is örömet tudtam okozni. Ettől kezdve alkotásaim már nem csak az enyéme, hanem mindnyájunké válnak.

Emberségről példát, vitézségről formát adtak...

Gondolatok a Magyar Kultúra Napján

Az 1741-ben trónra kerülő Mária Terézia magyar királynő az őt megtámadó Frigyes porosz császár elleni háborúban kapott a magyar huszárezredek-től döntő segítséget, s így a magyar katonák kivételes helyzetbe kerültek. Alig fél évszázaddal Rákóczi szabadságharcának leverése után a legmagasabb birodalmi méltóság egy magyar huszártiszt lett: Hadik András. Az ő alárendeltségében a magyar katonák százai szolgáltak és harcoltak. Ennek volt egyik tagja a már említett Amadé László. 1742-ben ezredes, 1751-ben cs. és kir. kamarás. Hasonló

karriert futott be Orczy Lőrinc is, aki 1764-ben lesz tábornok. És a hagyományokhoz híven ő is költő! A tőle hét évvel fiatalabb Gvadányi József mint szintén tábornok éppúgy írogat, mint a közkatona sorból tisztékké vagy altisztekké előlépett többi magyar katona is: többek között Csizi István őrnagy, Kónyi János strázsamester.

Ezek a katonák hiyatásuknál fogva világot láttak, sokféle képzettséget szereztek, s miután gyakran hazánktól távol idegen hadakban harcoltak, legalább három nyelven beszéltek. Megismerték

Európát, népeit, szokásait. Ez volt a merőben újszerű katonai kultúra alapja! Ezek a művelt katonák alakították ki a maguk szellemi elitjét!

Csak megjegyzésként: így már érthető, hogy miért rendeztette be Mária Terézia királynő azt a pompás pesti invalidus palotát a háborúk magyar veteránjainak, a sebesült, elaggott, beteg vitézeknek. Mert a mai budapesti központi városháza Erhard Martinelli kiváló építőmester tervei szerint a magyar katonák szálláshelyéül épült! Barcsay Ádám testőrtiszt versben is hálálkodik ezért. Azóta soha egyetlen magyar uralkodó, egyetlen magyar kormány, egyetlen magyar honvédelmi miniszter sem építtetett ilyen menhely-palotát a hazáért küzdő, áldozatot hozó katonáknak.

Irodalmunk történetében ez a sajátos költészeti nekibuzdulás a katonák részéről éppúgy kevésbé méltatott, mint közöttünk, katonák között. A katonáskodás, a vitézkedés a szó Balassi Bálint-i értelmében magától értetődően vált nemzetfenntartó tevékenységgé. És meg kell jegyezni külön is, és még egyszer, hogy azok a katonák egyfelől sok esetben maguk is költők voltak, másfelől átlagon felüli műveltséggel rendelkeztek.

A Magyar Kultúra Napja körüli ünnepélyes hangulatban rájuk is gondolva köszöntöm a kultúra, a katonai kultúra képviselőit, a BEOSZ tagjai között pedig a magyar kultúra kitüntetettjeit!

Sipos Géza
a BEOSZ elnöke

A hivatalosak részéről dicséretes elhatározás volt 1989-ben, hogy minden évben január 22., a Magyar Kultúra Napjaként ünnepeljük.

Kölcsey Ferenc, a reformkor hazafias költője 1823. január 22-én fejezte be Szatmár-Csekén „Nemzeti Himnuszunk” szövegének megírását. A hivatalos cenzúrára tekintettel alcímként „A magyar nép zivataros századaiból” megnevezést adta. A Himnusz nyolc versszakával történelmi helyetdallá vált, mely végig vezet nemzeti múltunk dicső mozzanatain. A történelmi vonatkozású versszakokat mintegy keretbe fogja

„Hass, alkoss, gyarapíts...”

a kezdő és a záró szakasz zsoltárok idéző fohásza.

A 2007. évet, annak január 22. napját szerte az országban, így a Magyar Honvédségben is nívós és változatos kulturális programokkal ünnepeljük. A honvédsereg minden korban hűség-támogatója volt a magyar kultúrának. Ez évben is számos, rangos programmal és rendezvénnyel emlékezik, és büszkeséggel vállalja ezt a múltat és örökséget. Kultúránk és a haza védelme az évszázadok során szorosan egybekapcsolódott.

A Magyar Honvédség mint professzionális haderő – építve a kultúra

szerepében és ápolásában elért eredményekre –, nem nélkülözheti

ennek igényes és színvonalas művelését, folytatását. A tradíció, az új kihívások készítetnek napjainkban arra, hogy a hadsereg a maga specifikus lehetőségeivel részt vállaljon nemzeti kulturális értékeink ápolásában és gazdagításában. Ünnepi napunknak legyen vezérgondolata, szellemi irányítóje Kölcsey Ferenc Huszt című epigrammájának gondolata: „HASS, ALKOSS, GYARAPÍTS, S A HAZA FÉNYRE DERÜL”

Dr. Lovasi Gábor nyá. ezredes
a BEOSZ alelnöke

Példás klubélet Békéscsabán

A városképet is meghatározó, műemlék jellegű szecessziós épületben – a korábbi helyőrségi klub épületében – működik az 1995-ben alakult Csaba Honvéd Kulturális Egyesület. A klubot is működtető egyesület céljai a megalakulás óta változatlanok: alaptevékenységként igyekeznek minél színesebb programokat kínálni a helyőrségben lévő katonai szervezetek hivatásos, szerződéses katonáinak, honvédségi közalkalmazottainak, illetve a nyugállományú katonáknak, nemkülönben a hozzátartozóknak.

Nem volt könnyű dolga kilenc esztendővel ezelőtt az egyesület vezetőségének, hiszen a helyőrségi klub bezárását követően egy esztendeig üresen állt az épület, a korábban működő kulturális csoportok feloszlottak, romlott az épület állaga. Szántó Sándor, a klub vezetője úgy fogalmazott: a semmiből jutottak el a mai, a városban méltán elismert, színvonalas kulturális tevékenységig.

Ottjártunkkor nagy volt a sürgés-forgás, ebédhez készülődtek a hadkiegészítő parancsnokság által szervezett nyugdíjas-találkozó résztvevői, sorra érkeztek próbára a Balkán táncegyüttes tagjai, hogy aztán a színpadon őket kövessék még aznap este a Sorsfonó Rögtönző Színház próbájának résztvevői.

Szántó Sándor sorolja a lehetőségeket: a klub falai közt oktatnak néptáncot, a Mariann Balettiskola és az öntevékeny képzőművészek közössége folyamatosan fogadja az érdeklődőket, többféle kondicionáló torna kínálatából

lehet választani, a makett-klubban számos katona tevékenykedik, az egyesület és a város egyetlen, megyei bajnokságot is nyert sakkcsapatának – melynek tagja Erdős Viktor, korosztályos ifjúsági világbajnok – edzéseit is itt tartják. A klub keretében működik a Csaba Lovas Íjászkör is, tagjai közül öten az országos ranglista legjobb tíz íjásza között vannak. Az egyesület közel kétszáz fős nyugdíjasklubját illetően, igazi kuriózumnak számít az általuk fenntartott, ír zenét játszó zenekar, amely teltházassal esteken szórakoztatja a város közönségét.

A házban összességében huszonkét klub és kiscsoport működik. S mindemellett jól megférnek az intézményben a honvédséghez kötődő társadalmi szervezetek, köztük a BEOSZ, a MATASZ, a HOSZ helyi szervezetei is.

Amikor megszűnt a HM támogatása, a klubért szívvel-lélekkel munkálkodók válaszutó elé kerültek. Szántó Sándor klubvezető erre így emlékszik: meggyőztem az egyesület vezetőségét – élén Soczó József őrnagy, elnökkel –, hogy az intézmény megmentése érdekében előremeneküljünk. Azaz tegyük vonzóvá az intézményt a városban, segítsük elő a klubunk keretében működő közösségek megalakulását. Nos a közönségsiker igazolta törekvéseinket. Pályázatokon igyekeztünk minél több működést segítő pénzt szerezni. A múlt évben közhasznú tevékenységre 11 millió forintot fordítottunk, ezt az összeget mind hatékonyabb munkával, pályázatok útján és egyéb bevételekkel teremtettük elő. Az egyesületünk tehát jól működik, történetünk sikertörténet.

K. M. I.

A hadkiegészítő parancsnokságok új felállása

2007. január 1-jével két hadkiegészítő parancsnokság állt fel az MH Kelet-Magyarországi Szolnokon és MH Nyugat-Magyarországi Veszprém-ben.

Az MH Kelet-Magyarországi Parancsnokság alárendeltségébe két Toborzó és Érdekvédelmi Központ (Budapest, Debrecen) és nyolc Toborzó és Érdekvédelmi Iroda tartozik (Szolnok, Békéscsaba, Eger, Kecskemét, Nyíregyháza, Salgótarján, Miskolc, Szeged).

A MH Nyugat-Magyarországi Parancsnokság pedig egy Toborzó és Érdekvédelmi Központot (Székesfehérvár) és nyolc Toborzó és Érdekvédelmi Irodát irányít (Veszprém, Győr, Szombathely, Szekszárd, Pécs, Tatabánya, Zalaegerszeg, Kaposvár).

A nyugállományú katonák változatlan feltételekkel fordulhatnak a megyeszékhelyeken működő Toborzó és Érdekvédelmi Központokhoz, illetve irodákhoz. Ezen szerve-

zetekben dolgozó kollégák továbbra is készségesen állnak a nyugállományú katonák és hozzátartozóik rendelkezésére. Segítenek a szociális problémák megoldásában, a katona egészségügyi szolgáltatások igénybevételében, az üdülés biztosításában, a Katonai Nyugdíjas igazolvány intézésében, a kiegészítő egyenruhával történő ellátásban és minden más, a gyakorlatban felmerülő kérdés megoldásában.

A kultúraszervezés új útjain

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségével múlt év végén megkötött megállapodás értelmében alkalmat kapunk arra, hogy e kiadványban rendszeresen megjelenjünk. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy írásainkkal, tájékoztató anyagainkkal a honvédségi kultúra "hivatalos" szószólójaként vállalnánk szerepet. Szándékunk sokkal földhözragadtabb, amit a BEOSZ és a Társaság között megkötött Együttműködési Megállapodás sugall: felelősséget vállalni a honvédség kulturális értékeinek megőrzéséért, terjesztéséért, új értékek teremtéséért, amit csak összefogással érhetünk el.

A 2000. július 15 -én létrejött HM Honvéd Kulturális Szolgáltató Közhasznú Társaság a honvédség kulturális életének főként azon szegmensében érintett és érdekelt, ami az igényjogsultak szabadidejéhez, közösségi megnyilvánulásaihoz, társadalmi-szervezeti életéhez kötődik. Sokan bírálják az intézményeket, mondván, hogy nem végeznek hasznos munkát, nincs szükség a működtetésükre. Régi igazság, hogy csak az tud valós képet festeni egy szervezet munkájáról, aki benne él, részese a mindennapjainak, aki így vagy úgy használja. Paradox módon azok hangja a lehangosabb, akik nem használják a honvédségi művelődés eme lehetőségeit. Az okai persze részben ismertek: leterheltség, megélhetési gondok, érdektelenség, igénytelenség stb. Mind olyan tényezők, melyek jórészt függetlenek az intézményektől, legalább is túl sokat nem képesek tenni a megváltoztatásuk érdekében. Nem lennének tisztességesek, ha a mi felelősségünket is véka alá rejtelnék: türelmetlenség, lemondás, együttműködési problémák, kínálat-szegénység, szakmai kompetencia hiánya stb. azért nagyban hozzájárul a klubok negatív megítéléséhez.

Köztudomású, hogy az intézményeinket zömében a nyugállományú katonák szervezett közösségei használják, jelentős azon honvédséghez kötődő társadalmi (civil) szervezetek köre is, akiknek szervezeti életük döntő mértékben a klubokhoz kötődik. 2006 évben a Budapesti Stefánia Kulturális Központban és a 17 vidéki helyőrség klubjaiban - a nyugállományúak klubjai kivételével - 71 honvédséghez valamilyen módon kötődő egyesület, alapítvány működik. Ez a szám jelentős még akkor is, ha a tagok egy része több szervezethez is kötődik. Bár közvetlenül nem tartozik a Társaság szolgáltatási körébe, de legalább ilyen számban működnek közösségek a Honvédelmi Minisztérium részéről megszüntetett, de önkormányzatoknak átadott vagy még társadalmi szervezet által működtetett intézményekben, ahol a HM az új fenntartóval kötött szerződésben kötötte ki ezen szervezetek működésének további biztosítottságát.

Az önkéntes haderő létrejötté a honvédség kulturális életében is gyökeres változásokért kiállt. Átértékelendő a „laktanyai művelődés” korábbi szemlélete és gyakorlata, ezen belül az új állománykategória, a szerződéses katonailomány más megközelítéseket, formákat és módszereket igényel a humán-

szolgáltatások területén. Az alakulatok békekiképzése, a hivatásos állománnyal szemben támasztott követelmények megváltozása, a külföldi missziók léte egészen új elvárásokat fogalmaz meg a kulturális szakterület részére, amire csak részben tudunk elfogadható válaszokat adni, illetve megoldási javaslataink egy része –sokszor érthetetlen módon- vértett el.

A sorkatonai szolgálat megszüntetése szükségtelenné tette a laktanyai kultúraszervezés klasszikus gyakorlatát, ugyanakkor a szerződéses állományra hivatkozva még mindig fellelhetők annak maradványai, igaz rendkívül alacsony hatékonysággal. Az elmúlt évben sikerült olyan munkamódszert kialakítani és általánossá tenni, ahol az alakulat a helyőrségi intézménnyel közösen tervez. A hivatásos tiszti-, tiszthelyettesi kar kevésbé vonzódik a hagyományos művelődési formákhoz, ugyanakkor joggal várhatja el, hogy szakmai megfeleléséhez, regenerálódásához intézményes segítséget kapjon.

Mind –mind olyan kérdések, amelyeket csak valamennyi érintett összefogásával lehet hatékonyan kezelni. Úgy gondoljuk, hogy e kiadvány alkalmas arra, hogy széleskörű fórumot biztosítson azoknak a gondolatoknak, amelyek a megoldásokat segítik elő. Azt tervezük, hogy a témáról alakulat parancsnokokat, humán szervezőket szólaltatunk meg, új intézményi gyakorlatokról adunk tájékoztatást, továbbá helyt adunk társadalmi szervezetek munkájáról szóló tudósításoknak, illetve személyes véleménynyilvánításoknak.

Sipos Gábor
nyá. ezredes

Felhívás a BEOSZ tagszövetségeihez és tagegyesületeihez

2007 az esélyegyenlőség éve, s ennek szellemében a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége elnöksége és a „Bajtársainkért” Alapítvány kuratóriuma felhívja a tagszervezetek vezetőseit, hogy 2007-ben fordítsanak különös figyelmet az időskorú, 90 év feletti bajtársainkat felkutatására és segítésére.

Ennek érdekében:

1.) 2007. január-februárban keresnek fel minden nyugállományú katonát, aki 2007. év december 31-ig betölti a 90. életévét. Folytassanak velük bajtársi beszélgetést, tájékoztadjanak élethelyzetükről, családról, egészségi állapotukról, a honvédséghez, tagegyesülethez való kötődésükről, és főleg arról, hogy élethelyzetük javítása érdekében milyen segítséget képelnének el. Készítsenek a találkozót megörökítő fénykép- vagy vi-

deó-felvételeket, melyeket az idős bajtársunk hozzájárulásával a Hírlevélben és a BEOSZ honlapján közzéteszünk.

2.) 2007. március 1-jéig az idős bajtársak névsorát, a róluk készített rövid, tényszerű feljegyzéseket juttassák el a régióvezetőkhez.

3.) 2007. március 14-ig a régióvezetők a tagegyesületek által összeállított adatokat küldjék meg a BEOSZ Szociális Bizottságához a BEOSZ irodán keresztül.

Ez a vállalkozás elsősorban a BEOSZ tagegyesületeiben lévő 90 év feletti nyugállományú katonákra és rendvédelmi szervekhez tartozókra vonatkozik, azonban a környezetükben lévő, szervezethez nem tartozó idős bajtársakat is tekintsek sajátjuknak. Róluk külön készítsenek feljegyzést és a többiekkel együtt ter-

jesszék fel. Ha szükséges, tájékoztassák az illetékes kiegészítő parancsnokságot is.

Terveink szerint a 90 éves bajtársainkért indult akció azzal zárul, hogy minden idős bajtársunknak anyagi támogatást nyújtunk, amit 2007. május 15-ig számukra eljuttatunk a régióvezetők és a tagegyesületek vezetői útján. Terveink szerint feldolgozzuk ezen felhívás lebonyolításának tapasztalatait, elemezzük az idős bajtársaink élethelyzetének tanulságait és pontosítjuk, hatékonyabbá tesszük a velük való törődés és gondoskodás további szövetségi feladatait.

Áldozatos, a bajtársiasságot kifejező munkájukhoz sok sikert kívánunk!

*Dr. Abonyi Mátyás nyá. ezredes
az alapítvány elnöke*

*Sipos Géza nyá. ezredes
BEOSZ elnöke*

Hogyan tovább bajtársak?

A jelek azt mutatják, hogy 2007-ben a BEOSZ és tagszervezetei előtt sem nyílnak meg a „kánaáni” kapuk. Ez az év nem hordoz több lehetőséget, jobb feltételeket, sőt néhány területen szűkebb keresztmetszetekkel kell számolni.

Társadalompolitikai, gazdasági síkon bonyolultabb, az egyénekre és közösségekre egyaránt negatívan ható átalakulási folyamatok, reformok indulnak be és erősödnek fel. A honvédelmi, katonai kérdések sem egyszerűsödnek. A szűkülő költségvetés, az irányítás és együttműködés rendjének változása, a helyőrségek, kiegészítő parancsnokságok átalakítása, az állományarányok további pontosítása sem a katonák, sem a nyugállományúak élethelyzetén javulást nem eredményezhetnek. A civil szervezetek, köztük a BEOSZ egyesületi-szervezeti erejüket megtartva, netán növelve – dicséretes munkát végeznek ebben a nehéz helyzetben, ha a változásokat érdemben tudják követni, és azokra pozitívan tudnak reagálni.

Nem azt akarom ezzel sugallni,

hogy „Térdre, imához!”-helyzet alakult ki, csupán azt kívánom erősíteni, hogy egy nehéz helyzetben, egy kusza állapotban nem biztos, hogy támadni kell, inkább a főerők megtartását kell célul tűzni. Vagyis nem biztos, hogy a szövetségnek, az elnökségnek a stratégia változtatásán, a prioritások átalakításán kellene az energiát, az időt elvesztegetni. Hallva a tényeket, hogy 17 év alatt több mint 100 tagegyesület él és dolgozik, hogy 13 000 taggal igen jelentős erőként áll a civil szervezetek sorában a honvédelem, a bajtársi összetartozás, az érdekképviselő ügye mellett. Ez önmagáért beszél, és jogos büszkeség töltheti el a szövetség vezetőit, aktivistáit, hogy ennyi embernek tudott hitet adni, hogy az aktív évek után, ha ősz fejjel is a bajtársi összetartozás érzését, erejét növelik. Bajtársaink ezeregy módon szereznek kulturális, történelmi élményt rendezvényeinken. És nem közömbösen „pihenj” állásban tekintenek a haza, a honvédelem ügyére, és szolidárisak a katonák, a rászorult katonacsaládokkal, katonaozvegyekkel együtt őszinte

tisztelettel adnak végtisztességet elhunyt bajtársainknak. Szép, nemes, emberi, szellemi és fizikai frissességet kifejező „férfimunka” ez.

Ha jól értem és jól érzékelem a BEOSZ eredményeit azt mutatják, hogy a stratégia, az irány jó, akkor a belső tartalékok felszabadításán, a főerők (tagszervezetek) menedzselésén, a munka társadalmasításán, a katonai vezetésekkel és érdekvédelmi szervezetekkel való együttműködés erősítésén kellene munkálkodni. Ez szolgálná leginkább a tagegyesületekben folyó érdemi munkát, a tagság ügyének érvényre juttatását. Jó úton jár az, aki a BEOSZ jövőbeli stratégiáján gondolkodik, ez rendkívül fontos munka, de az irányváltásnak úgy tűnik, nem most van itt az ideje.

Felvetődik a kérdés, hogy a BEOSZ elnökségének munkájában hol legyen a hangsúly, mi legyen a prioritás. Az a meglátásom, hogy ezt sosem – így most sem – lehet patikamérleggel mérni, csak a szövetség általános céljainak tükrében. Ha a BEOSZ célja nem változik, ha a körülmények lényegesen nem változnak (főként rosszabbodó külső hatások esetén), akkor jól el-
fér a hármas feladat (a honvédelem

Újdonság a BEOSZ weboldal

A 2007 januárjától tesztüzemben működött honlap a BEOSZ tagok számára lehetőséget kínál a modern technika adta lehetőségeket kihasználva a Szövetséggel kapcsolatos naprakész információk megszerzésére, "online" vélemény nyilvánítására.

Röviden ismertetném azokat az alapvető technikai és egyéb részleteket, követelményeket, melyek a weboldal használatához, naprakészségéhez nélkülözhetetlenek.

Az internetkapcsolat típusa nem befolyásolja az oldal megjelenését, működését, de lassú internet elérés esetén a betöltődés sebessége néha zavaró lehet, különösen a képgaléria nagyított változatának elindítása esetén.

Az oldal kezelése nagyon egyszerű, semmilyen előképzettséget nem igényel. A honlapon való navigálást az

egyres menükben lévő gombok segítségével lehet megoldani. Adatokat, pedig az erre a célra kialakított elektronikus űrlapokon lévő szövegbeviteli mező(k) segítségével lehet felvinni pl.: fórum, új hozzászólás.

Úgy gondolom a honlap használata senki számára nem fog nehézséget okozni. Ám ha mégis kérdések merülnek fel, jelzéseiket szívesen lereagálom, a kérdéseket megválaszolom, akár

a vendégkönyvön, akár a fórumon keresztül.

A weboldal kizárólag abban az esetben érheti el a bevezetőben megfogalmazott céljait, ha a naprakészisége valóban biztosítva van. Ezen folyamat két részre bontható. Az egyik rész a tartalomszolgáltatás, mely a BEOSZ szakembereinek a feladata úgy, hogy a Szövetség vezetősége által meghatározott módon ténylegesen tartalmat szolgáltat az adminisztrátornak, vagy a Szövetség tagjaként a honlap megfelelő részeinek felhasználásával elektronikus formában véleményt nyilvánít. A másik rész a tartalom feltöltése, technikai problémák kiküszöbölése, ezért kizárólag az adminisztrátor felel.

Bízom benne, hogy a BEOSZ honlap (www.beosz.hu) az elkövetkezendő időszakban kiszolgálja a tisztelt felhasználók igényeit, és valóban korszerű és korrekt tartalomszolgáltató webhelyé válik.

Tormássy Pál

ügyének szolgálata, a bajtársi szellem ápolása és az érdekvédelem) szerves egységben való felfogása és gyakorlása. Rendben lévőnek tartom, hogy az érdekvédelmet, érdekképviselői rangján kell művelni. De ha csak ki nyilatkoztatjuk, hogy prioritás legyen, de semmilyen feltétel nem mutatkozik annak valóra váltásához, akkor ez üres kíváncsóság marad. Más kérdés az, hogy ennek a tevékenységnek meg kell erősíteni a koncepciót, a szakmai előkészítettséget, a résztvevő erő együttműködési rendszerét. Külön is aláhúzható a szakmai felkészültség gyarapításának az igénye. Ebben a rohanó világban, a gyors és operatív döntések sokaságában, a változó igények, és lehetőségek korában főként az érdekvédelem terén nagy szükség mutatkozik a tekintetben, hogy az egyes ügyek előkészítésében, döntéseiben még felkészültebb emberek álljanak rendelkezésre. Legyen az humán, anyagi, pénzügyi, jogi, egészségügyi, informatikai, időügyi, vagy nemzetközi ügyvel kapcsolatos kérdés.

Tehát elismerve a végzett munka nagyságát csupán azt szerettem volna tisztelettel ajánlani a vezető testüle-

tekben dolgozó bajtársaimnak, hogy keresve a belső tartalékokat, őrizték meg a szövetség alapértékeit és – a minden bizonnyal zordabb időben – forduljanak még inkább a tagszervezetek segítése, helyzetbehozása, bátorítása irányába. Ez adhatja meg a szövetség megújulási képességének igazi alapját, dinamikáját. Az összes aktuális, részfeladat sikere ebben leledzik. Ebben helye van a tervekben már meglévő feladatoknak és a tapasztalatok, kritikai észrevételek által szorgalmazott, a hatékonyságot növelő tennivalóknak.

A „hogyan tovább?” kérdésre válaszolva véleményem szerint növelni kell a katonai bázist, keresve az utat a hivatásos, nyugállományú, közalkalmazottak és családtagjaik felé. További teendő lehetne a szövetség belső struktúrájának áttekintése, a régiók megerősítése, a szakmai felkészítés feltételeinek javítása, szakmai segítők felrészítése, a kitűnt egyesületek népszerűsítése, az időszaki információs rendszer továbbfejlesztése, tökéletesítése, megbízhatóbb információs lánc működtetése, a kommunikáció javítása, a Hírlevél súlyának megerősítése.

A tagegyesületek konkrét segítségét a pályázati rendszerek „figyelőszolgálat”-szerű megszervezése útján is lehetne végezni.

Az együttműködés terén pedig nagyobb nyitásra kellene készíteni az egyesületeket az önkormányzatok, kistérségi, regionális és állami szervezetek, a honvédségi érdekvédelmi szervezetek, alapítványok felé.

Aktív, megfontolt szolidaritást kellene vállalni és kifejezni a fegyveres, rendvédelmi bajtársaink és családtagjaink, a szegényebb sorsú társaink és gyermekeik segítségére.

Ésszerű, kemény küzdelmet kell még folytatni a katonai felső vezetéssel a sok vihart és eddig semmi eredményt még nem hozó Nyugdíjas Ház, Idősek Otthona megteremtéséért.

Nincs kétségem, hogy a BEOSZ Elnöksége és minden tagegyesület aktivistája a sikerért, a bajtársak érdekeiért kész és képes az újabb erőpróbákra. Mi a tagság soraiban csak a köszönet hangján erősítünk benneteket. Köszönjük áldozatos munkátokat, csak így tovább!

*Tisztelettel: Szombathelyi Ferenc
nyugállományú vezérőrnagy*

A katonák példaképe lett

Szenvedélye a fotózás

Nagy László 1987 szeptemberében, az akkori szolnoki Katonai Szakközépiskola és Kollégium növendékeként kezdte el katonai pályafutását. 1991-ben sikeres érettségi vizsgát tett, tiszthelyetessé avatták. Első katonai beosztásában Szolnokon, a Repülőtiszti Főiskolán, kiképző szakasziparancsnok volt. 1995-ben szervezeti változások következtében megszűnt a beosztása, ezért a főiskola JAK-52-es kiképzőrepülő-századhoz került szolgálatvezetőnek. Ezt a beosztást egy évig láthatta el, mivel 1996-ban, újabb szervezeti változások következtében, már alakulatot is kellett váltania. Ekkor a 88. Gyorsreagálási Zászlóalj, 2. gyorsreagálási század, 1. szakasz, első lövészrajparancsnoki beosztásba került. A továbbiakban ennél az alakulathoz minden létező lövész, vezető tiszthelyettesi beosztást betöltött. Volt rajparancsnok, szakasz-tiszthelyettes, századvezénylő-zászlós, 2001-ben pedig kinevezték a 88. Könnyű Vegyes Ezred ezredvezénylő-zászlósának. 2004. március elsejével, egy újabb szervezeti változás következtében, alakulata a 25/88. Könnyű Vegyes Zászlóalj megnevezést kapta, ő ekkor zászlóaljvezénylő-zászlós beosztásba került. Ezek voltak Nagy László zászlós katonaeletének főbb állomásai, de élete ettől jóval eseménydúsabb, értékekben, tapasztalatokban, és élményekben bővelkedőbb.

Eddigi szolgálati tevékenysége során lehetősége nyílt arra, hogy jó néhány külföldi katonai tanintézetben tanulhasson. Képezte magát Hollandiában, a tiszthelyettes akadémián, több hónapot töltött az amerikai Texas Államban lévő, San Antonio város kiképző bázisán. Fort Leonard Woodban elvégezte az amerikai szárazföldi erők, kiképző-ormesteri tanfolyamát, itt egyébként még más képzési formákban is módjában állt felkészültségét gyarapítani. 2000 novemberében az Egyesült Királyságban, az angol szárazföldi erők kiképző tiszthelyettesi tanfolyamán tanult. Egy ideig Németországban, Obermergauban, a NATO iskola tanulója is volt, majd újra az Egyesült Államok következett, itt (három magyar társával, Bogdán Tibor zászlóossal, Magasdi György törzszászlóossal) az amerikai szárazföldi haderő vezénylő-zászlósi

akadémiáját végezték el. Fort Benning kiképző bázison (az amerikai szárazföldi haderők lövész-kiképzőközpontja), először a ranger előkészítőn, majd ennek befejezése után (kis megszakítással) magát a tanfolyamot is elvégezte.

Több alkalommal vett részt katonai missziókban is. 1997 szeptemberében békefenntartóként Cipruson szolgált, katonai rendész beosztásban, 2005 februárjától 2006. márciusáig pedig Irakba szolgált a katonai kötelesség. Egyébként ez volt az első olyan misszió, amikor NATO irányítás, és zászló alatt kerültek a feladatok végrehajtásra. Nagy zászlós következő beosztása az iraki Al Rustamiyahban volt (ez a három iraki katonai akadémia közül az egyik). Itt századkiképző-vezénylő beosztásba került. Feladata az első iraki tiszti hallgatói század katonáinak tisztképzése volt. A felavatottak voltak az iraki hadsereg első olyan tisztjei, akiket a Szaddam rezsim bukása után, a koalíciós, azaz a NATO erők zászlaja alatt képeztek ki, készítettek fel, és az iraki hadsereg különböző alakulataihoz osztottak be szolgálatra.

Amikor ezek a sorok megjelennek Nagy László zászlós ismét Irakban szolgált, mintegy 6 hónapos időtartamban a korábbi beosztásában. A ma katonájának fontos ismerve a sokoldalúság, Nagy László zászlós is magáénak vallja ezt az elvet. Amint beosztása lehetővé tette számára, megkezdte és elvégezte az ejtőernyős kiképzést. Jelen-

leg 61 ugrása van (lövész-ejtőernyős beosztásban évi 10–12 ugrás az engedélyezett).

Nagy László zászlós munkáját több alkalommal is elismerték. 1999 Békefenntartói szolgálati jel, 2000. Tiszthelyettesi szolgálati jel, 2001. Árvízvédelmi szolgálati jel, 2003. Saint Maurice emlék medál, 2006. Szolgálati érdemjel bronz fokozat.

Nagy László zászlós 1995-ben nősült és három fiúgyermek van. 10, 8 évesek, illetve a legkisebb 15 hónapos. Felsőfokú angol C típusú NATO kompatibilis nyelvvizsgával rendelkezik. 2001. óta tagja a Magyar Ejtőernyősök Bajtársi Szövetségének (MEBSZ), és ezen keresztül a BEOSZ-nak is. Úgy érzi, hogy mint vezénylő-zászlós ebben is példát kell hogy mutasson. Állítja, hogy nem bánta meg, hogy e képen gondolkodott. Igaz, hogy a sok elfoglaltsága miatt talán még nem ő a legaktívabb tagja a szövetségnek, de oda-valonak érzi magát, és ezt lényegesnek tartja. Természetesen, ha ideje engedi, szívesen és aktívan vesz részt a helyi egyesület munkájában. Nagy László zászlós egyik kedvenc időtöltése a fotózás, és hogy ezt is a rá jellemző igényességgel és magas szakmai színvonalon műveli annak ékes bizonyítéka, hogy a HM Kommunikációs és Toborzó Főosztály által 2006-ra meghirdetett „Misszióban jártam” című fotópályázaton első díjat nyert.

Fekete István

Katonaszemmel kultúránk ünnepéről

Megyénk szülötte, Kölcsey Ferenc, 1823-ben ezen a napon január 22-én vetette papírra versének utolsó sorait a magyar nép „zivataros” századairól, amely azóta himnusként zeng minden magyar lelkében, szívében, éljen az bárhol a világon.

Ezen a napon, késői utódokként, a koncentrált magyar érzelmek kifejeződéseként a magyar kultúrát ünnepeljük a vers születésének dátumához kapcsolódóan. Több mint 1000 éves történelmünk, kultúránk bizonyítja, hogy az életképesnek bizonyult. Zivataros századaink alatt függetlenül vagy másoknak alávetetten élt és virágzott a magyar kultúra. A kard és a puskával mellett ott volt a toll, az alkotó gondolatnak nem szabott határt a gúzsba kötés.

Kultúrateremtőink, az átörökítők között nagy számmal találunk katonákat is. Magyarokként és katonaként büszkékké vagyunk Zrínyi Miklósról, aki alkalmanként megtalálta a török áfium ellen való orvosságot, Balassi Bálint, akire nemzeti évfordulós rendezvényeken emlékeztünk 2004-ben. Idén arra a gróf Batthyány Lajosra, Magyarország első miniszterelnöke emlékezünk, aki ifjúkorában katonaként szívta magába nemzetét és Európa kultúráját. Államférfivá formálódva, 1848-ban a magyar nemzetörökség megteremtésével fektette le az önálló hadügyi kormányzás alapjait. A kényszerek hatására bekövetkezett lemondása után „a csatasíkra indult, hogy mint hű fia a hazájának, nemcsak tanácsal, hanem életével és vérével is őszinte szolgálatát bebizonyítsa.” Később vérével kellett bizonyítani a nemzet mártírjává. A példák sora folytatható.

Ma is, a kultúra teremtetői, átörökítői között megtalálhatók személyek és szervezetek egyaránt. A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének egyik hivatása a katonai kultúra hagyományainak ápolása, azok átörökítése a XXI. századba. Úgy gondolom, mint egyik tagja, vezetője a szervezetnek, a szövetség eleget tesz hivatásának. A jelentős múltra visszatekintő katonanemzedéki találkozókon láthatuk a XX. századi háborúk résztvevőit, közöttünk vannak még '56 katonai

hősei és a missziós szolgálatokban edződött, a magyar katona ezeréves jó hírét tovább erősítő szerződéses, hivatásos és nyugállományú katonák.

Tagszervezeteink többségében ma már gyakori a hagyományok ápolása, a katonai kultúra örökül hagyása. Létesülnek átadó közösségek, azok új tagokkal gyarapodnak. Létesülnek helytörténeti múzeumok, s hirdetik emléktáblák a távolabbi és közelmúlt

katonaszemélyeinek cselekedeteit, a történelem homályába süllyedt katonai szervezetek emlékét.

Nemrég emlékeztünk a debreceni székhelyű 39. gyalogezredre, amely évszázadokon keresztül volt kultúraátörökítő. Kapott újabb emléktáblát Mátészalkán az a Reviczky Imre magyar királyi alezredes, aki egész életével, de különösen a vérkorszakban tanúsított embermentő magatartásával vált a magyar humanista katona példaképévé. Születnek helytörténeti monográfiák, helyőrség és alakulat-történeti munkák mind-mind hozzájárulva a magyar katonai kultúra feltárásához, a magyar kultúra teljességéért. A magyar kultúra katonai munkásai értéket teremtenek nap mint nap. Vannak olyanok, akik csak kizárólag a katonai múlt részleteit kutatják, meghagyva a szakirányi munkát a hadtörténészeknek. S vannak olyanok, akik elmélyednek egy-egy település helytörténetében, s járulnak hozzá a szélesebb értelmű történelem, a kultúra egy-egy epizódjának feltárásához.

A Magyar Kultúra Napján köszöntjük mindazokat, akik hivatásként vagy hivatásuk mellett, szabad idejüket felhasználva munkálkodnak a katonai hagyományok ápolásán, a kövendő példák meg- és átörökítésén. A BEOSZ-ban sokan vagyunk ilyenek. Legyen az a nap 2007-ben tisztelgés a kultúra katonai napszámosságainak munkája előtt a BEOSZ-ban és azon kívül egyaránt.

*Tóth Sándor nyugállományú ezredes
helytörténész*

Tóth Sándor ny. ezredes 10 éve foglalkozik helytörténeti kutatásokkal. Számos publikációjában fontos szerepet töltenek be az általa írt könyvek, amelyeket alább közlünk.

1. Nyíregyháza városa az 1848–49-es forradalom és szabadságharc időszakában. Nyíregyháza, 1998. 109 oldal
2. Koszorút a hősnék sírhalmára (Tanulmányok 1848/49–1988/99). Nyíregyháza, 1999. 221 oldal
3. Zenei élet Nyíregyházán a XIX. Században. Nyíregyháza, 2000. 271 oldal
4. Rakovszky Sámuel 1848–49-es honvédezredes emlékezete. Gávencsellő, 2002. 80 oldal
5. Kossuth-emlékek Szabolcsban. Nyíregyháza, 2002. 378 oldal
6. A lelkiismeret parancsára. Reviczky Imre posztumusz vezérőrnagy emlékezete. Nyíregyháza, 2006. 192 oldal

(Szerkesztőség)

Gondolatok a veteránokról

A cím olvasásakor többségében igen eltérő, különböző olvasott, látott, vagy elképzelt alak ölt testet. Mit is jelent maga a kifejezés? Mint a legtöbb lexikon állítja, a szó maga római eredetű. Eredetileg a légióban legalább 25 év szolgálat után illette meg viselőjét, akit jelentős jutalom elnyerése után elbocsátottak a szolgálatból. Így a megfogalmazás nagyon hasonló a magyarban is ismert obsitos kifejezéshez, a katonaidőt becsülettel kiszolgált hadfit értethetünk rajta. De az idők során a kifejezés jelentős változásokat élt meg, tartalma, értelmezése is változott.

A teljesség igénye nélkül csak néhány, szintén közismert jelentését idézném fel. Egy példa lehet Napóleon sok hadjáratot megjárt, tapasztalt serege is. A csatákat megjárt, haditapasztalattal rendelkező, kipróbált, magas harcértékű katonáit hívták veteránoknak. Ebben az értelmezésben már nem a „kiszolgált katona” alakja rémlik fel, hanem a jól kiképzett, harcra kész, és képes, kiemelkedő tudású, és gazdag tapasztalattal rendelkező harcos. Ugyancsak felbukkan a kifejezés a modern háborúk történetében is. Az első, majd második világháború alatt egy új kifejezéssel együtt jelentkezett. A tapasztalatlan, kiképzett, de még sosem harcolt katonákat már nem újoncnak nevezték, hanem az ismert „zöld fülű” kifejezést akasztották rájuk. Ennek ellenpárja lett a „veterán”, ami közel állt

a napóleoni meghatározáshoz. Általánosságban a már puskaport szagolt, kipróbált katonák gyűjtő fogalma lett.

Tovább bonyolítja a helyzetet, hogy nem csak katonai értelmezése volt a kifejezésnek, hanem előszeretettel használták különböző mozgalmakban is, csak azt az értelmezést véelve, hogy a már tapasztalattal rendelkező mozgalmi emberek is „veteránok”. Így el is indult a sokat változó kifejezés félreértelmezése, ami egyfajta pejoratív tartalmat kapott. Sokan asszociálnak a kifejezést hallva az ismert moszkvai felvonulásokra, a civil ruhát viselő, de kitüntetésekkel teleaggatott idős férfiakra, nőkre, akik így mind veteránok lettek.

Mit is jelent ma, itt Magyarországon és Európában a veterán szó, mit értünk rajta, mi a BEOSZ tagjai. A látszatra könnyű válasz mégsem olyan egyszerű. Talán a legszimpatikusabb, ha kerülve a kifejezés pontos meghatározását, tekintsük egy sokak számára elfogadható gyűjtő kifejezésnek. Nem feltétlen saját éleslátásomnak tudható be, hanem ez a felfogás igen közel jár egy nagy nemzetközi szervezet alapító okiratában most újra fogalmazott meghatározáshoz. A Veteránok Világszövetségéről (WVF, World Veteran Federation) van szó, aminek a BEOSZ épp 2006. december 3-án lett tagja. A világszervezet is nagy utat járt be az alapítása óta eltelt hatvan évben.

Eredetileg a második világháború után az antifasiszta koalíció kiszolgált katonái hozták létre Európában, majd világméretűvé terebélyesedett.

Fejlődése során ők is szembetalálták

magukat nehézségekkel, hogy mit kezdjenek a korunk háborúit megjárt katonákkal, katonanőkkel. Épp a tavalyi közgyűlésükön döntöttek a veterán kifejezés értelmezéséről, hogy egyesíteni tudják mindazokat, akik a népek szabadságáért, általános emberi jogokért, értékekért, a demokrácia védelméért a fegyveres szolgálatot is vállalják. Ilyen nagyszerű emberek szerencsére itthon is mind nagyobb számban vannak, itt élnek köztünk. Talán a média hibája is, hogy nem tudunk róluk többet, hazatérés után nem kísérjük figyelemmel őket. A mulasztás pótlását célozza a most megalakult Békefenntartók Bajtársi Egyesülte, akik ezen az áldatlan állapoton kívánnak változtatni, és a további tevékenységhez nélkülözhetetlen tapasztalataikat próbálják majd hasznosítani.

De lépünk túl a fenti példán, és térjünk vissza az alapkérdéshez. Megítélésem szerint a „veterán” kifejezés helyesen csak gyűjtőfogalomként értelmezhető. Magában foglalja a korábbi tartalmát is, miszerint a katonai szolgálatukat becsülettel letöltött hadfiak veteránok, de a korunk háborús övezeteit megjárt, önfeláldozó szolgálatot teljesített katonák is. Így ismét használhatóvá válik ez a régi, sokak számára régies kifejezés, csak le kell tisztítani róla a rárakódott hulladékot. És csak rajtunk múlik, hogy fényesen csillogjon, reprezentálva azok példaértékű cselekedeteit, akik kiérdemelték ezt a kitüntető jelzőt.

Hanuska Miklós
BEOSZ ügyvivő

Két drámai nap története

A Zrínyi Miklós Katonai Akadémia állományában, laktanyai összetartásban éltük meg a forradalom első napjait. A hangulatunk feszült és várakozó volt 26-án a délutáni órákban riasztást kaptunk a tanszéken. Felszereléssel kellett sorakoznunk a telephelyen. Az izgalom növekedett. Vajon hová kell mennünk? Indulás előtt tájékoztatott az alkalmi csoport vezetője bennünket, hogy a Szabad nép székház őrzésére kaptunk feladatot. Az utcán, menet közben, mindenhol a tüntetők tömege lassította Csepel gyártmányú teherautó mozgását. Amikor megláttak bennünket „Éljen a magyar hadsereg!” üdvözléssel és tapssal engedtek utat számunkra. Mi pedig „Gábor Áron rézágyúja” dallal köszöntük meg az üdvözlést.

Megérkezésünkkor a Nemzeti Színház környéke tele volt a tüntetőkkel. Énekelt a tízezres tömeg, és szónoklatokat hallgatott. Hamar híre terjedt, hogy katonák érkeztek a székházba. Percenként jöttek hozzánk, a kapuhoz érdeklődni, hogy mi célból jöttünk ide? A nyomdagépeket őrizni, volt a válasz, ami megnyugtatta őket. A Rákóczi úton hullámozott a tömeg, és indultak különböző irányokba, különböző célokkal. Többek között ekkor szabadították ki a rendőrségi fogdában őrzött rabokat is a Keleti pályaudvar közelében.

Röviddel megérkezésünk után szírnázó mentőautók zajára figyeltünk fel. Híre terjedt, hogy a Parlamentnél a tömegbe lőttek, és onnan hozták a Rókus

kórházba a sebesülteket. Érthetetlennek és hihetetlennek tartottuk ezt a lövöldözést, amely a környezetünkben lévő tömegben is felháborodást keltett.

Este tíz óra tájékán a színház mellett álló tüntetők, felénk fordulva elkezdtek kiabálni „Gyertek ki! Gyertek ki!” Kérdeztük mi van, hová menjünk? Az erkélyre, mutassátok meg magatokat, hogy nem ruszok vagytok. Kimentünk a színház felőli erkélyekre. Az utcai világítás kevésnek bizonyult ezért „Villanyt! Villanyt!” kiabálták kórusban. Felgyújtottuk a villanyokat, és látva, hogy magyar katonatisztek vagyunk, megtapsoltak, és „Éljen a magyar hadsereg!” szóval fejezték ki megnyugvásukat. A velünk közös örömeiket a Himnusz eléneklésével fejezték ki.

A tömeg éjjel is kitartott. Éjfél körül újabb esemény fokozta a hangulatot. Nagy fémes kopácsolásra figyeltünk fel, mely a körút és a Rákóczi út kereszteződésénél keletkezett. Oda kiemelve, érdeklődésünkre tájékoztattak, hogy a Sztálin szobrot vontatták oda, és most azt darabolják. Nagykalapáccsal, vésővel aprították a szobordarabokat, és akinek sikerült egy darabkát szerezni, az boldogan vitte haza, trófeaként megőrizni az utókornak.

Másnap a kiválágosodást követően a Népszínház utcában egy álló tüzerosztálynyi löveget láttunk kezelők nélkül. Érdeklődésünkre a szemtanúk elmondták, hogy a fegyveres forradalmárok a tetőkről, ablakokról tüzelve több szovjet tüzerkatonát megöltek, a többiek el-

menekültek. Ma is érthetetlen számomra miért jött be, a város közepére egy tüzerosztály. Valószínű, hogy eltévedtek, vesztükre.

Tíz óra tájékán egyre erősödő ágyúzás hangjára figyeltünk fel, mely a körúton, a Nyugati pályaudvar felől közeledett. A Dohány utcánál már láttuk, hogy egy szovjet harcokcsi csoport közelít, és ahová az ágyúcsövek nézett arra tüzeltek. A harcokcsikra egy-egy korábban meghalt katonájuk volt felköltözve. Amikor közelebb értek hozzánk észrevettük, hogy az arra néző ablakokban figyeljük őket. Ránk is tüzet nyitottak. Ahol tartózkodtam, a szomszéd szoba ablakán egy ágyúlövedék hatolt be és robbant. Rohanva kerestünk menedéket a hátsó helyiségekbe és ott számoltuk a huszonkét robbanás hangját. A Népszínház utca sarkán lévő épület tetősarkáról golyószóróval tüzet nyitottak a fegyveresek a harcokcsikra. Válaszként a következő percben egy ágyúlövéssel megsemmisítették őket. A tankok pedig mozogtak tovább az Üllői út felé, miután elfogyott a lőszerük. Mi pedig megkönnyebbülve kerestük egymást, és szemléltük a keletkezett rombolást. Szerencsénkre senki sem sebesült meg közülünk.

Délután kettő óra tájékán az épület körül lévők között izgalom és idegeség lett úrrá. Többen be akartak hozni is jönni az épületbe. Kérdeztük tőlük mi történt? Remegve mondták, hogy a Röck Szilárd utcában felénk tart két szovjet harcokcsi. Az ágyúcsövek egyenesen ránk voltak irányozva. Minden pillanatban vártuk a tüzelést. De csodálkozásunkra nem lőttek. Hol jöttek néhány métert, hol tétovázva megálltak. Lassan a kapunk elé érkezve, előbb az elől érkezőnek, majd a másiknak is felcsapódott a torony teteje és fehér zászlóval a kezében egy főhadnagy leugrott róla közénk és barátságosan parolára nyújtotta kezét, és magyarul mondta „Nem ellenség, nem ellenség”. Óriási volt a megkönnyebbülés és az öröm. Persze aki csak tehetett parolázott a szovjet tiszttel.

Azóta is sokszor idézem vissza emlékezetemben ezt az utolsó epizódot. Vajon mi lett ezeknek a szovjet katonáknak a sorsa? Lehet, hogy november 4-e után a katonai bíróságuk halálra ítélte őket. Ha így volt, akkor ők is a mi forradalmunk hősei a többi elesett magyar katonával együtt.

Ollé Ferenc nyugállományú ezredes

Hírek, tudósítások

Pápán is járt a Mikulás

A HM – Honvéd Kulturális Szolgáltató Közhasznú Társaság Pápai Intézménye valamint a Honvéd Bajtársi Klub – Pápa, a BEOSZ tagszervezete, idén első ízben rendezte meg Mikulás ünnepségét a ház felújított színháztermében. Az aktív és a nyugállományú pápai honvédek kisgyermekének, unokáinak, dédunokáinak részvételével lezajlott alkalmon a lurkók, akik közel százan voltak; találkozhattak a Mikulással és Krampuszával, akik gazdag ajándécsomagokat osztogattak szét. A Mikulás személyét Kerecsényi Zoltán, az intézmény rendezvényszervezője, a Klub tagja, a Krampuszt Piller Andrea a Bázis Repülőtér őrmestere személyesítette meg. Az ünnepi alkalmat az Allegró

Művészeti Alapiskola színjátszói színesítették zenés műsorukkal Palkovics Ildikó tanárnő vezetésével.

Külön köszönet Major Anna nyá, főtörzsőrmester asszonynak, a klub vezetőségi tagjának áldozatos munkájáért!

*Markel János
klubelnök*

Tüzegek napja Várpalotán

A hagyományokhoz híven Szent Borbála – a tüzegek-bányászok védőszentje – napján rendezte meg a várpalotai Gábor Áron Nyugállományúak Klubja a tüzegek-bányászok ünnepi megemlékezését.

Az ünnepségen részt vettek: Németh Árpád a város polgármestere, Kovács Tibor nyá. ezredes volt parancsnok, a bányász hagyományőrök, a pétfürdői tűzoltók, az alakulat katonái, a fehérvári és a helyi nyugdíjas klub tagjai.

Dobszai József nyugállományú alezredes klubelnök megnyitója után dr. Buzási István nyugdíjas bányamérnök – bányász egyenruhában – tartott tájékoztatót a bányász hagyomány ápolásáról és a két klub együttműködéséről.

A megemlékezést sportverseny követte sakk, ulti, asztalitenisz és darts versenyszámokban. A győztesek és helyezettek oklevél és serlegjutalomban részesültek. Az összesített verseny győztese a fehérvári csapat lett, így elnyerte a BEOSZ vándorserlegét, melyet Jobbágy Antal ezredes, régióvezető adott át.

A díjkiosztás után baráti találkozóra került sor – a jelenlévő – „csókakői borbarátok” hangulatjavító nedűi mellett.

Kecskeméten jártunk

Tavaly amikor az idei tervünket állítottuk össze, Hajdú Ferenc barátunk – aki a klub nagyon jól felkészült idegenvezetője – javasolta, hogy látogassunk el Kecskemétre a Szőlészeti és Borászati Kutató Intézetbe. A javaslatot elfogadtuk és október 19-én elindultunk célállomásunk felé.

A Kutató Intézetben dr. Hajdú Edit tudományos főmunkatárs érdekes tájékoztató előadást tartott az itt folyó munkáról, s ezután – vetítéssel egybekötött – tájékoztatót hallgattunk meg a szőlőtermelés és borászat időszakos kérdéseiről.

Az előadások befejeztével az osztályvezető asszony meghívott bennünket egy borkóstolásra, amikor is megtanította a jelenlévőkkel azt, hogy hogyan kell a bort elbírálni, mit kell mellé fogyasztani, sőt még azt is, hogyan kell a boros poharat megfogni.

A poharazgatás és a beszélgetés befejezése után autóbusszal szálltunk, és bementünk a Fegyveres Erők Klubjába, ahol Csóka Tamás barátunk – a helyi nyugdíjas klub elnöke – előre megrendelte az ebédet, melyet jóízűen elfogyasztottunk.

A szót ezután Hajdú Ferenc barátunk vette át, aki elvezetett bennünket a városháza dísztermébe, ahol tájékoztatót hallgattunk meg a városról és a városházáról. Ezt követően meghallgattuk a harangjátékot, majd látogatást tettünk a Technika Házába, és a Cifra Palotába. Hazafelé Békésszentandrásra a csárdában tartottunk egy rövid technikai pihenőt, majd vidáman folytattuk utunkat hazafelé Békéscsabára. Tanulságos és vidám hangulatú volt ez a „kiruccanás” is.

*Kovács István nyá. alezredes
klubelnök*

Tisztelt Olvasó!

A megnövekedett érdeklődésre tekintettel a 2007-es évben a Hírlevelet színes oldalakkal indítjuk. Ezt a kedvező változást az egyéni megrendelők számának emelkedése és a pályázatokon nyert összegek valamint a támogatók nagyvonalúsága tette lehetővé.

Reméljük, hogy a kiadvány nemcsak formátumában válik tetszetősebbé, hanem tartalma is egyre jobban kielégíti szövetségünk tagjainak, az olvasóknak az érdeklődését. Az esztétikusabb külső lehetővé teszi azt is, hogy a színes oldalakon olyan képek is megjelenjenek, melyek fekete-fehérben alig vagy egyáltalán nem lennének élvezhetőek.

Kérjük fogadják jó szívvel a most már színes oldalakon megjelenő lapunkat és találjanak benne minél több az érdeklődésre számot tartó írást. Arra törekszünk, hogy minél több információt adjunk közre az elnökség döntéseiről, és a honvédelmi tárca nyugállományúakra vonatkozó elképzeléseiről. A Hírlevélben egyre szélesebb körben szeretnénk bemutatni az egyesületekben, klubokban folyó munkát.

Kérjük fogadják szeretettel a most már igényesebb formában megjelenő Hírlevelet és tudósításaikkal, írásaikkal segítsék törekvéseink megvalósítását.

*Tisztelettel: Sipos Géza
a BEOSZ elnöke*

Köszöntés

A Győri Határőr Igazgatóság Nyugdíjasainak Egyesülete – mint a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége (BEOSZ) tagegyesülete – kiemelt, fontos feladatának tartja a nyugdíjas társak összetartását, a bajtársi szellem ápolását, az időskori elfoglaltság megszervezését, a betegek látogatását és számtalan olyan dolgot, amely barátságossá teszi a tagtársak összejöveleit. Ilyen esemény részesei voltunk a mosonmagyaróvári klubunknál, Németh László nyá. határőr alezredes, klubvezető irányí-

tása mellett. A kifogástalanul előkészített rendezvényen részt vettek a feleségek is, valamint megtisztelt bennünket Cseri József határőr ezredes mb. igazgató úr is.

Igazgató úr 75. születésnapja alkalmából köszöntötte Tőgyi Lajos nyá. határőr alezredest, aki szolgálati idejét végig az „éles határ” mellett töltötte és Hegyeshalom-ból került nyugállományba.

Nyugdíjas közösségünk nevében jó erőt, egészséget kívánunk alezredes úrnak!

*Takács Imre
nyá. határőr alezredes
egyesületi elnök*

Emlékezés Reviczky Imrére

2006. november 2–4. között a BEOSZ emlék-éremmel kitüntetett Reviczky Imre posztumusz vezérőrnagyra, a Világ Igazainak egyikére, a humanista magyar katoná példaképére emlékeztek születésének 110. évfordulóján.

A BEOSZ tagszervezet Nyíri Honvéd Egyesület elnöke, régióvezető Tóth Sándor nyá. ezredes mondott emlékbeszédet november 2-án Budapesten, a Mandula út 25. számú ház falán elhelyezett emléktáblánál. 3-án Nyíregyházán, a hadkiegészítő parancsnokság épületén elhelyezett emléktáblánál tisztelegtek, majd 4-én Mátészalkán a volt kiegészítő parancsnokság, most a Szatmári Múzeum épületében avattak új emléktáblát. Az emléképoló egyesület elnöke és a BEOSZ elnökségének több tagja vett részt a Reviczky és kora címmel rendezett konferencián, amelyet a Hadtörténeti Intézet és Múzeum munkatársai tartottak.

T.S.

Katonaderű

Témaválasztás

– Igaz, hogy a házasság nagy hatással van az amatőr művészetekre is?

– De mennyire? Van egy fiatal főhadnagy a képzőművész-szakkörünkben, aki megboldogult legénykorában csak csendéletet festett, mióta megnősült, áttért a csataképekre.

Haladás

Fiatal lány korholja a vőlegényét, aki a Honvéd Együttes szólótáncosa.

– Mindig azt mondtad, hogy az egész világot jelentem számodra.

– Igaz, de tudod, a művészegyüttesnél jelentősen bővültek a földrajzi ismereteim...

Kacsó Lajos gyűjtéséből

Évvége Fehérváron

Fehérváron a nyugállományú klub, karácsony ünnepén köszöntötte a klub özvegyeit az énekkar műsorával, szavalattal. Kiosztásra került 60 karácsonyi csomag, melyet a város önkormányzata adott.

Évvégén a helyőrségi klubban szilveszteri bált rendeztek, melyen több mint száz nyugdíjas vett részt. A zenét és a jó hangulatot Kocsán István klubtársunk biztosította. A tagokat egy pohár pezsgővel, a nőket egy szál virággal fogadta az elnökség. Tombola, tánc mellett hajnalig mulatott a társaság.

Hírek, tudósítások

Például a marcali dalárda...

A Marcali Bajtársi dalárda 2004 telén 17 fővel alakult. Azóta is a kellesmes együttlét a kialakult társaság, az együtténeklés öröme és a fellépések sikere köt össze bennünket.

A dalárda megalakításán már korábban is gondolkodtunk. A katonaelethez mindig is hozzá tartozott az éneklés. A közös kirándulások, családi esték során rájöttünk, hogy milyen szépen tudunk együtt énekelni. A dalárda létrehozásával végül a szlovén barátainkkal való találkozásunk adta a döntő indítást. Ugyanis a Mura menti obsitosok a mi tiszteletünkre magyar katonadalokkal adtak műsort. Ekkor elhatároztuk, hogy nekünk is tenni kell azért, hogy ezek a szép katonadalok ne merüljenek feledésbe. Különben is az egyesületünk egyik fő célkitűzése a katonai hagyományok ápolása, amibe a katonadalok átörökítése, népszerűsítése is beletartozik.

2004 telén sokat gyakorolva a magunk szórakoztatására elkezdtünk „dalra fakadni”. 2005-ben a nőnap megemlékezésén először a hozzátartozóinknak mutatkoztunk be. Ezt követte a városban lévő civil szervezeteknél, városi kulturális jellegű rendezvényeken való fellépés.

Miután láttuk, hogy másoknak is örömet tudunk szerezni egyre több fellépést vállaltunk a városkörnyéken és a kistérségben. Először oda mentünk szívesebben ahol korosabb közönség jött össze. Ők értékelték leginkább dalainkat. Néhány világháborús katonadal éneklése során gyakran lát-

tunk könnyes szemeket, vannak akik egy-egy dalunkat velünk éneklük. A korábbi heti egy próba helyett heti kétszer kell gyakorolnunk, új dalokat betanulnunk. A dalárda dicséretére váljon, hogy két év után sem maradt el senki. Karnagyunk Balogh Miklós nyugállományú alezredes kellő katonai szigorral, következetesen vezeti munkánkat.

Eddigi pályafutásunk biztató, s egyben kötelezettséget is jelent. 2005-ben 17 alkalommal léptünk fel, 2006-ban pedig már 20 rendezvényen szerepeltünk. Fellépéseink közül kiemelést érdemel a Somogy megyei Nyugdíjas Művészeti Gálakon, Somogyváron a Szent László napokon, Marcaliban a Nemzetközi Kiállítás és Vásáron Mesztergyőn a kárpát-medencei fiatalok táborába, Martonvásáron a Nemzetközi Országos Nyugdíjas Találkozón való fellépésünk. Folytathatnám a felsorolást Nemesvidtől Niklán át a Zala megyei Galambokig, ahol új barátokra találtunk és felejthetetlen vendéglátásban volt részünk.

Az elmúlt két esztendő tapasztalatait összegezve szerénytelenség nélkül elmondhatjuk, hogy szórakoztunk és szórakoztattunk mi magunk is, tanultunk és másoknak is új ismereteket adtunk. Hiszen a dalokkal egy kicsit bemutattuk az egykori katonák és elődeink életét, gondolkodását az adott korról és társadalmi rendszeréről.

A mai világban talán jót tesz egy kis nosztalgizálás, az emberek érzés és gondolat világának megmozgatása, a régi dallamok felelevenítése.

Fehér János

A népdalénekes katonafeleség

Üdülési igények leadása

A nyugállományú katonák, illetve gondoskodási körbe tartozó hozzátartozóik 2007. január 30-ig adhatják le igényeiket a megyeszékhelyeken működő Toborzó és Érdekvédelmi Központokban, illetve irodákban az elő, illetve utószezonai üdülésre.

A főidényi üdülési férőhelyekre csak azok a nyugállományú igényjogosultak nyújthatnak be kérelmet, akik kiskorú gyermeket, illetve 25. életévüket be nem töltött felsőfokú nappali tagozatos hallgatókat nevelnek.

Az üdülési adatlapokon két időpontot és üdülőt lehet megjelölni.

Tájékoztató

A HM Személyzeti Főosztály 2006. végén átköltözött a honvédség Zách utcai objektumába (Budapest, X. Zách u. 4. 16. épület I. emelet). A nyugállományú katonák és hozzátartozóik ügyeinek intézése – a minisztérium új struktúrájának kialakítását követően – teljes egészében a főosztály hatásköré került.

A főosztályon belül a nyugállományú katonák ügyeinek intézésével foglalkozik;

Ocsovai János mk. ezredes, a Központi Toborzó és Érdekvédelmi Osztály vezetője (Tel.: 236-5111/57-749)

Garay János Tamás alezredes osztályvezető helyettes, az érdekvédelmi részleg vezetője (Tel.: 236-5111/57-757)

Továbbra is segíti a munkát két nyugállományú katona:

Galló István nyá. ezredes (Tel.: 236-5111/57-761) és Pintér Ferenc nyá. ezredes (Tel.: 236-5111/57-363)

A nyugállományú katonák ügyeik intézéséhez segítséget a továbbiakban is a megyeszékhelyeken működő Toborzó és Érdekvédelmi Központokban, illetve a Toborzó és Érdekvédelmi Irodákban kaphatnak

A katonaszobrász

A Hadtörténeti Intézet és Múzeum udvarán Október 30-án az 1956-os forradalomra és szabadságharcra emlékezve fekete gránitból és bronzból készült domborművet avattak. Az alkotás készítője Dr. Berek Lajos nyugállományú mérnök ezredes. Az alkotó szobrairól igen gyakran olvashattunk rövid tudósításokat a Magyar Honvéd hetilapban.

Röviden összefoglalva a katonapedagógus, talán kevésbé ismert szobrász oldalát kívánjuk bemutatni. Az alkotónak már ifjúkorában is voltak bizonyos ambíciói és kísérletei, valójában csak 1997-től dolgozik aktívan. Kezdetben fafaragásaival jelentkezett. Munkásságának a millenniumi megemlékezések adtak nagy lendületet. Millenniumi emlékműveket készített Nógrád, Berkenye, Csítár, Iliny, Budapest, Balatonkenese és Pilis településeknek. Fafaragásaira akár körplasztikák, akár domborművek a szoborszerű megoldások voltak a jellemzőek. Tehát már az indulásnál inkább faszobrász, mint népi fafaragó volt.

Jelentős változást hozott munkásságában 2001, amikor megalkotta első bronz szobrát Kossuth Lajosról. Ezt követően egy sor magyar történelmi személy alakját formázta meg agyagból, vagy gipszből. Bolyai János a hadmérnök szobra Bécsben, Budapes-

ten és Marosvásárhelyen található. Kovács Mihály huszár ezredes szobra Floridában, a Hadtörténeti Múzeumban és a Nemzetvédelmi Egyetemen áll.

Nagy lehetőség volt Berek Lajos számára a Bocskai szabadságharc 400. évfordulója. Bronz Bocskai szobra áll Budapesten, Tiszalökön, a partiumi Bihardiószegen és Szentjobbon, Kolozsváron a fejedelem szülőházában és az Erdélyi Nemzeti Történeti Múzeumban. Jelenleg öntés alatt áll a kassai Bocskai szobor. Elkészítette Zrínyi Miklós a költő és hadvezér szobrát (Budapest, Csáktornya, Szigetvár) Zrínyi Ilonáét Budapestre és Beregszászra, Damjanich János szo-

bor Cibakházán található egy másik pedig úton van Ausztráliába. Hunyadi János és Kapisztrán Szent János bronz szobra a nándorfehérvári évfordulóra rendezett kiállításon, a Hadtörténeti Múzeumban található.

Kodály Zoltánról készített mellszobor Székesfehérváron a zeneszerzőről elnevezett iskolában állít emléket a művészeknek. Selye János mellszobra Révkomáromban a magyar egyetemen áll.

Különösen nehéz feladat volt az alkotó elmondása szerint a nem régen elhunyt Lasz György mellszobrának elkészítése. Ezek a család tulajdonában vannak.

Fából készült alkotásai Sziciliától Észak-Itáliáig, Csehországban, Romániában és többségében Magyarországon láthatóak.

Ebben az évben fekete gránit és bronz felhasználásával domborművet készített Hajdúszoboszlón a lovas hajdúk letelepítésének 400 évfordulóján.

Alkotásaira zömében a realizmus, a kifejező tekintet és az anatómiai szabályok betartása jellemző. Főleg a faszobrainál gyakran szakít ezen kötöttségekkel és a nagyvonalúság, a részletek rejtése, a dinamizmus figyelhető meg.

Kő- és faszobrainál igyekszik az anyag adta tulajdonságokat felhasználni és kihasználni. Több művészeti szervezetnek is tagja, egyéni és közös kiállításokon gyakran mutatja be új alkotásait.

Mint ahogy e rövid ismertetőben is látható a katonaszobrász kiemelt feladatának tekinti a magyar történelem meghatározó eseményeiről és személyeiről való megemlékezést. Büszkék vagyunk Berek Lajos művész bajtársunkra.

Fotózni jó!

Negyvenöt éve lettem a katonai sajtó újságírója, „robotosa”, és öt éve rendszerint magam készítem a fotókat is a cikkeimhez. Bevallom, hogy miután egyre több elismerést kapok a képeimért, (már két fotókiállításom is volt), megerősödött bennem az az életérzés: fotózni jó! Meggyőződése, hogy egy jól sikerült riportkép vagy portré nemcsak kiegészítője egy-egy újságcikknek, hanem egyenrangú az írott szöveggel.

Nemrég egy fiatal újságíró megkér-

dezte tőlem, hogy a fotózásban kit tekintek példaképemnek? Zavarba hozott a kérdés, de miután nemrég átböngésztem a legkiválóbb fotográfusok albumait, hamar készen voltam a válasszal. Számomra André Kertész (1894–1985) a példakép, aki húsz éves korában „angyalbőrben” az olasz fronton kezdte a pályafutását. Ő a modern fotográfiában már az első frontképeivel egy újfajta, emberközpontú fotográfusi szemlélet, a szubjektív tudósítás, az életriport elindítója volt, és minden jól sikerült képével nemcsak látványt, hanem élményt is közvetített. Kortársai közül senkinek sem jutott

eszébe például hadirokkant muzsikust, vagy elcsigázott bakák hosszan kígyózó erőltetett menetét fényképezni. Jellemző, hogy kerülte a katonai díszszemléket, a hivatalosságot.

Sokat lehet tanulni tőle, s nem véletlen, hogy számos fotóriporter ma is az ő útját járja. Persze a példaképeket rendszerint nem lehet utolérni csak távolról követni, de az emberközpontúság mindig ott lebeg a szemem előtt, ha fényképezőgépet veszek a kezembe.

Kacsó Lajos

Antológia született

Fontos évfordulójához érkezett 2006-ban a Honvédelmi Minisztérium és a Magyar Írószövetség közös irodalmi pályázata. Negyvenedik évét töltötte be a hazafiság, honvédelem eszmekörét évtizedeken át mottójának tartott pályázat, melyben írókat, költőket ösztönöztek arra, hogy rangos műveikkel valljanak a haza védelméről, a múltbeli dicső tettekről s jelenünk katonaéletéről.

A pályázatokon olyan jelentős szerzők szerepeltek maradandó költői és prózai művekkel, mint – a teljesség igénye nélkül – Cseres Tibor, Ör-

kény István, Nemeskürty István, Szakonyi Károly, Bertha Bulcsu, Simonffy András, Takács Tibor, Béres Attila, s a költők közül Garai Gábor, Illyés Gyula. Alkotásaikból időről időre antológiákat szerkesztettek, melyek a Zrínyi Kiadó gondozásában je-

lentek meg s kerültek az olvasók kezébe. Az első – Vallomás a katonáról című – 1968-ban jelent meg, s ezt követően két-három évenként újabb és újabb kötetek láttak napvilágot. Ezidáig 15 antológia jelent meg s mostantól, a Magyar Kultúra Napja alkalmából, tisztelegve a negyvenedik évfordu-

ló előtt is, megjelent s az olvasók kezébe vehetik a tizenhatodik, Hazatérés című kötetet, melyben az utóbbi öt esztendő kiemelkedő pályaművei olvashatók. A kötetet Bella István Kosuth-díjas – a múlt évben tragikus hirtelenséggel elhunyt – költő verse nyitja meg, s olvashatók többek között Tábori Zoltán, Pusztaszeri Zoltán, Csák Gyula, Beke György elbeszélései, Szarka István, Czégő Zoltán és Györe Imre versei.

S hogy mennyire időtálló ez a maga nemében egyedülállóan hosszú időt megélt pályázat, mi sem indokolja jobban, mint az a tény, hogy hamarosan meghirdetésre kerül az idei – a Batthyány-év gondolkörét fő témájaként megjelölő – újabb irodalmi pályázat. (Zrínyi Kiadó)

Katona M. István

Hazatérés

Irodalmi antológia

Zrínyi

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének tájékoztatója

Felelős kiadó: Sipos Géza nyá. ezredes, a Beosz elnöke.

Szerkesztő bizottság elnöke: Pintér Ferenc nyá. ezredes

Szerkesztő: Kacsó Lajos nyá. ezredes

Cím: 1440 Budapest, Pf.: 22.